

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. V.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2015, č.j.: KUJI 74620/2015, sp. zn. OOSČ 972/2015 OOSC/333/PM,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 11.11.2015, č.j. KUJI 74620/2015, sp. zn. OOSČ 972/2015 OOSC/333/PM **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit na nákladech řízení 9800,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 silničního zákona. Žalobou rozhodnutí napadá žalobce v celém rozsahu.

Namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné z toho důvodu, že aproboval zjevně nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž nezákonnost rozhodnutí I. stupně spatřuje žalobce v jeho nepřezkoumatelnosti a dále v tom, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konečně má žalobce za to, že tímto rozhodnutím mu byla vyměřena pokuta v rozporu se zákonem. Jelikož žalovaný všechny tyto vady

rozhodnutí I. stupně aproboval, způsobil tím nezákonnost svého rozhodnutí pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Předně žalobce namítá, že správní orgán I. stupně se spokojil s minimem důkazů, když při zjišťování skutkového stavu věci vycházel pouze z Oznámení přestupku, Úředního záznamu a Oznámení o podezření ze spáchání přestupku – dokumentace. Správní orgán I.stupně přitom mohl bez obtíží vyslechnout např. zasahující strážníky. To však neučinil. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2010, č.j. 6 As 54/2009-90: *„To, ž k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (např. úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“*

Jak žalobce níže rozebírá, nebylo s ohledem na důkazní nečinnost správního orgánu I.stupně postaveno najisto, zda byla rychlost měřena na úseku určeném Policií ČR, zda byla měřena rychlost v souladu s Návodem k obsluze (zejm. zda byl rychloměr na stativu), zda rychloměr nastavila a obsluhovala osoba k tomu proškolená, a konečně, kde přesně k přestupku došlo.

Některé z těchto skutečností, pro věc naprosto zásadních, správní orgán I.stupně vůbec nezjišťoval, neboť je zřejmě nepovažoval za pro věc důležité (proškolení obsluhy, určení úseku Policií ČR, zda byl rychloměr umístěn na stativu). Jiné skutečnosti (místo přestupku, čas přestupku, totožnost řidiče, směr jízdy řidiče, ...) správní orgán vytěžil z výše citovaných dokumentů, které však mají (kromě listinného důkazu výstupem z rychloměru, který je součástí Oznámení o podezření ze spáchání přestupku) povahu úředního záznamu.

K jeho nepoužitelnosti jako důkazu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z r. 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám“.*

Lze tedy uzavřít, že správní orgán rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť zůstala ve věci pochybnost o skutečnostech, jejichž prokázání je pro dovození odpovědnosti obviněného z přestupku nezbytné.

Žalobce má předně pochybnosti o tom, zda byla naměřena odpovídající rychlost, když Oznámení o podezření ze spáchání přestupku – dokumentace vykazuje zjevné znaky měření provedeného v rozporu s Návodem k obsluze.

Zejména lze namítnout, že z tohoto dokumentu vyplývá, že rychlost byla změřena na vzdálenost 157,6 metru. Dle Návodu k obsluze však není možné na takovou vzdálenost měřit, neboť *„Optimální vzdálenost zaměření je 80 – 140 metrů“* [Systém Micro DigiCam – Manuál uživatele, verze 4.1 cz – strana 47].

Správní orgán se nijak nezabýval tím, zda bylo možné, případně za jakých okolností bylo možné měřit z větší vzdálenosti, než jakou stanoví Návod k obsluze (který je součástí

spisu), jako optimální. Žalobci nepřísluší spekulovat nad tím, jaký vliv na naměřenou rychlost může takový rozpor mít, a dle názoru žalobce toto nepřísluší ani soudu, neboť jde o zásadní doplnění dokazování. Podstatné je, že podklady pro rozhodnutí netvoří uzavřený důkazní řetězec, ale naopak jsou vnitřně rozporné, když z těchto vyplývá, že bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze.

K nutnosti měřit v souladu s Návodem k obsluze žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-56: „*Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřícího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí a spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listě č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, popřípadě i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodnými a potřebnými pro řádně a úplně zjištění skutkového stavu věci*“.

Žalobce má za to, že s ohledem na rozpory v podkladech pro rozhodnutí, existují důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, a žalobou napadené rozhodnutí je tak vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy, a proto je vhodné, aby jej krajský soud zrušil.

Rovněž žalobce namítá, že v řízení nebylo zjištěno, zda strážníci měřili rychlost ze stativu nebo „z ruky“, což mělo za následek, že zůstaly pochybnosti mj. o tom, zda byl záměrný kříž po celou dobu měření na vozidle žalobce, nebo zda nebylo (z)měřeno vozidlo za vozidlem žalobce, neboť pokud strážníci měřili nikoliv na stativu, nelze jednoznačně říct, zda se obsluze rychloměru podařilo po celou dobu měření udržet záměrný kříž na vozidle obviněného.

Skutečnost, že záměrný kříž je na snímku na vozidle obviněného, v tomto směru nic neprokazuje. K tomu se lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, sp. zn. 3 As 82/2012-27: „*Kříž se objeví až na fotografii, nemusí být vždy v absolutním souladu s bodem tak, jak ho vidí obsluha v době, kdy měření provádí. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat*“.

Na fotografii z měření (jde o fotografii na výstupu z měřícího zařízení vpravo nahoře) je viditelné více vozidel (konkrétně dvě), která jsou „nad sebou“ (ve 2D pohledu). V takovém případě však nelze postavit najisto, že bylo změřeno právě vozidlo, na kterém je záměrný kříž umístěn, neboť z vyjádření výrobce rychloměru, společnosti LK Systém s.r.o., které žalobce přikládá k žalobě a navrhuje jej provést jako důkaz čtením, se podává, že „*Vertikální umístění záměrného bodu na fotodokumentaci může být pod vozidlem nebo nad vozidlem v závislosti na vzdálenosti od měřícího přístroje*“.

Pokud dle tvrzení výrobce rychloměru není umístění záměrného kříže přesné, tj. tento může být umístěn i mimo měřený objekt, ale NSS nemusí být záměrný kříž v souladu se záměrným bodem, tj. nemusí se nacházet na objektu, jehož rychlost byla měřena, pak za situace, kdy se na fotografii nachází dvě vozidla, nelze činit jednoznačný závěr, že bylo měřeno právě vozidlo, na kterém se záměrný kříž nachází. Umístění záměrného kříže je zcela irelevantní, což potvrzuje též NSS v citovaném rozsudku, kde jako korektní vyhodnotil měření vozidla, kde se záměrný kříž nacházel na lampě pouličního osvětlení. Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že umístění záměrného kříže není rozhodné. Zatímco ve věci

posuzované NSS se na fotografii nacházelo jediné vozidlo, tudíž nebylo pochyb o tom, že bylo měřeno právě toto, v nyní posuzované věci se na fotografii nachází vozidla dvě, a nelze tak činit jednoznačný závěr o tom, které z vozidel bylo měřeno.

Žalobce nevylučuje, že žalovaný mohl tuto pochybnost vyjasnit svědeckou výpovědí policisty, pokud by tento hodnověrně popsal, na základě čeho usoudil, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce, tj. pokud by sdělil, že s určitostí viděl, že na tomto byl umístěn záměrný bod. Je však také možné, že by správní orgán při takové výpovědi zjistil, že svědek vycházel z umístění záměrného kříže na fotografii, která se mu zobrazila, a tedy z podkladu nepřesného, nemajícího žádnou vypovídací hodnotu.

Žalobce pak zastává názor, že jediný důkaz o naměřené rychlosti – výstup z rychloměru – je neprůkazný, neboť záměrný kříž částečně zasahuje mimo měřené vozidlo. Takové měření je neprůkazné.

K podpoře svého tvrzení se žalobce odkázal na vyjádření Českého metrologického institutu, jež přikládá k žalobě a navrhuje jej provést jako důkaz čtením: *Z předmětného vyjádření Českého metrologického institutu se podává, že „ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy radarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce“.*

Vyjádření Českého metrologického institutu pak jednoznačně prokazuje tvrzení žalobce, že výstup z rychloměru není způsobilým podkladem pro správní trestání, přičemž jde o jediný důkaz svědčící o naměřené rychlosti, ze kterého správní orgán vycházel.

Správní orgány tak rozhodly v rozporu s důkazy, neboť tyto nesprávně hodnotily. Skutek, který je žalobci kladem za vinu, mu nebyl prokázán. Z důvodu nezjištění skutkového stavu se pak žalobce dožadoval také zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dále pak namítá, že v řízení před správním orgánem I. stupně došlo k závažné procesní vadě, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žalobce nebyl správním orgánem I. stupně před vydáním rozhodnutí poučen o právu nahlížet do spisu, resp. seznámit se s podklady rozhodnutí.

Touto procesní vadou způsobenou nezákonnost rozhodnutí I. stupně spatřuje žalobce v tom, že bez nahlédnutí do spisu a seznámení se s jeho obsahem nelze účinně realizovat ani další práva, jež jsou součástí práva na obhajobu, zejména právo obviněného vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Přitom pokud by se žalobce se spisem v řízení I. stupně seznámil (což by učinil, pokud by o tomto svém právu byl poučen), uplatnil by již v řízení před správním orgánem I. stupně námitky, které uplatňuje, právě z důvodu, že o svém právu nahlédnout do spisu nevěděl, až nyní (zejm. námitky týkající se správnosti provedeného měření).

Procesní vadu tedy spatřuje žalobce v tom, že nebyl v řízení správním orgánem I. stupně vůbec poučen o právu nahlížet do spisu. Toto právo je přitom integrální součástí práva na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (*Obviněný má právo, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby...*); rovněž se lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ČR ze dne 23.1.2001, sp.zn. IV. ÚS 472/2000: *„Právo obviněného*

nahlížet do spisu je jednou ze složek jeho práva na obhajobu, zaručovaného čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (...).“ Dále též viz čl. 6 odst. 3 písm. b/ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: „Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva (...) b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby (...).“

Žalobce tedy namítá, že nepoučením o právu nahlížet do spisu a tedy seznámit se s podklady rozhodnutí, byl zkrácen na svém právu na přípravu obhajoby, neboť s ohledem na to, že nebyl poučen o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí, o tomto právu se nedozvěděl, a z tohoto důvodu nevyužil ani práva vyjádřit se podkladům rozhodnutí, neboť považoval za absurdní vyjadřovat se k něčemu, s čím se nemůže seznámit.

Před vydáním rozhodnutí I. stupně totiž správní orgán v rámci řízení o přestupku zaslal žalobci pouze jednu písemnost a to Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání. Ústního jednání se žalobce neúčastnil a další písemností, kterou správní orgán I. stupně žalobci zaslal, již bylo odsuzující rozhodnutí. Poučení se tak žalobci dostalo ze strany správního orgánu I. stupně pouze v rámci Oznámení.

V Oznámení pak sice bylo obsaženo poučení např. o právu obviněného vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, či o jeho právu zvolit si zástupce. Absentovalo však poučení o právu obviněného s podklady rozhodnutí se seznámit.

Žalobce jako osoba práva neznalá a v řízení před správním orgánem I. stupně nezastoupená, tak co do vědomostí o svých právech obviněného, vycházela právě jen a pouze z poučení obsaženého v Oznámení. Jelikož zde absentovalo poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, měl žalobce za to, že mu toto právo nepřísluší a tedy, že se sice může k podkladům rozhodnutí vyjádřit, nemá však právo se s těmito seznámit.

Vzhledem k tomuto svému právnímu názoru žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť bez seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce nevěděl, jak se k nim vyjádřit.

Žalobce je pak názoru, že není-li obviněnému v řízení umožněno kvalifikovaně realizovat právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož nebyl poučen o svém právu s těmito podklady se seznámit, nelze takový postup aprobovat a považovat ho (resp. rozhodnutí takové řízení končící) za zákonný, neboť v takovém případě nelze hovořit o spravedlivém procesu, jak je zaručen mnohými katalogy lidských práv, jenž jsou pro ČR závazné, když možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí naprosto postrádá smysl, není-li obviněnému umožněno se s těmito podklady nejdříve seznámit.

Žalovaný si pak této procesní vady a jejich důsledku na nezákonnost rozhodnutí I. stupně nepovšiml, čímž i jeho rozhodnutí trpí nezákonností pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále namítá, že místo přestupku, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí I. stupně („na ulici Pávovská u domu č. 17 v Jihlavě, souřadnice GPS 49°25'32.59"N 15°35'57.19"E) nemá ve spise oporu, resp. je s ním v rozporu, což ovšem vyplývá též z odůvodnění rozhodnutí I. stupně, když z tohoto vyplývá, že správní orgán I. stupně vzal za zjištěné, že „ze spisového materiálu vyplývá, že dne 1.7.2015 vykonávala hlídka strážníků Městské policie Jihlava dohled nad dodržováním nejvyšší dovolené rychlosti v obci Jihlava na ulici Pávovská u domu č. 17“. Předně je však stanovení místa přestupku dle výroku rozhodnutí I. stupně

nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění rozhodnutí I. stupně nijak nevyplývá, jak došel správní orgán k závěru, že místo uvedené jako místo přestupku ve výroku, je místem přestupku. Výrok rozhodnutí tak nemá oporu ve svém odůvodnění, ani v podkladech pro rozhodnutí.

Z odůvodnění rozhodnutí I. stupně se podává akorát to, že správní orgán vzal ze spisového materiálu za zjištěné, že u domu č. 17 na ulici Pávovská v Jihlavě bylo měřicí stanoviště městské policie. Tuto skutečnost (umístění měřicího zařízení) žalobce nerozporuje. Namítá však, že pokud byl u domu č. 17 umístěn rychloměr, pak nemohl být ve stejném místě spáchán přestupek, neboť tento byl spáchán ve vzdálenosti 157,6 m od rychloměru. Odůvodnění rozhodnutí je tak v přímém rozporu s jeho výrokem.

V odůvodnění rozhodnutí I. stupně přitom naprosto absentují úvahy správního orgánu o tom, proč takto ve výroku specifikoval místo přestupku, resp. v odůvodnění jeho rozhodnutí absentují jakékoliv úvahy týkající se místa přestupku. Jak bylo již uvedeno, v odůvodnění rozhodnutí I. stupně je pouze uveden závěr správního orgánu o tom, že u domu č. 17 na ulici Pávovská v Jihlavě bylo měřicí stanoviště městské policie.

Žalobce má proto za to, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, jak správní orgán I. stupně došel k závěru, že údajný přestupek byl spáchán „na ulici Pávovská u domu č. 17“.

Z Oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace přitom vyplývá, že vozidlo obviněného se v okamžiku změření nacházel od měřicího stanoviště ve vzdálenosti 157,6 m. Lze proto vyloučit, že přestupek byl spáchán též u domu č. 17, kde bylo měřicí stanoviště, od kterého bylo měřené vozidlo v okamžiku změření ve vzdálenosti přes 150 m daleko.

V odůvodnění rozhodnutí I. stupně rovněž chybí jakékoliv úvahy správního orgánu o tom, že místo přestupku lze označit GPS souřadnicemi 49°25'32.59"N 15°35'57.19"E. Přitom tento údaj o souřadnicích místa přestupku je rovněž uveden ve výroku rozhodnutí I. stupně jako údaj určující místo přestupku.

Z absence jakýchkoliv úvah správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí vyplývá, že i v tomto směru je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pro GPS rovněž obdobně platí výše k místu přestupku určeném „na ulici Pávovská u domu č. 17“, neboť i GPS souřadnice obsažené ve výroku (a zjevně čerpané ze spisu) označují nikoli místo přestupku, ale měřicí stanoviště městské policie. Z tohoto důvodu je takto určené místo přestupku v rozporu se spisem, resp. v něm nemá oporu. Především je však takové určení místa přestupku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003-75: „Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“.

Jak žalobce výše namítá, správní orgán I. stupně v řízení nijak místo přestupku nezjišťoval, spokojil se pouze se zjištěním, kde se nacházelo měřicí stanoviště. To následně

ve výroku svého rozhodnutí označil též za místo přestupku, nijak však takový úkon neodůvodnil, čímž své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvod- místo přestupku je přitom obligatorní součástí výroku a je proto nezbytné ho v řízení o přestupku zjistit a prokázat.

Jelikož žalovaný tyto vady rozhodnutí I. stupně aproboval, i jeho rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce přitom neví, a ani nebylo předmětem dokazování, jaká platí úprava nejvyšší povolené rychlosti ve vzdálenosti 157,6 m od domu č. 17. Žalobce nerozporuje závěr správního orgánu, že v místě „u domu č. 17“ platí obecnou úpravou stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, avšak žalobce má za prokázané, že rychlost jízdy jeho vozidla nebyla zjištěna právě před domem č. 17. Přitom je často rychlost upravena na 20, 30, ale i 50, 70 nebo 80 km/h v obci. Není přitom úlohou žalobce, aby zjišťoval, jaká je platná úprava nejvyšší povolené rychlosti v jiném úseku komunikace, než vymezeném obviněním; ani správní orgán toto nezjišťoval. Žalobce vždy argumentuje toliko v mezích obvinění, a byl-li obviněn z toho, že překročil rychlost před domem č. 17, pak ani nemohl argumentovat tím, že ve vzdálenosti téměř 200 m od domu č. 17 platí jiná úprava nejvyšší povolené rychlosti. Dle názoru žalobce je na správním orgánu, aby v dalším řízení modifikoval skutkovou větu ve sdělení obvinění a zjistil, zda i v nově vymezeném úseku komunikace platí obecnou úpravou stanovená nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/h.

Obdobné závěry platí též pro údajný směr jízdy žalobce, kdy tento je dle výroku rozhodnutí I. stupně označen takto: „*ve směru jízdy do centra*“. K tomu žalobce namítá, že se zjevně jedná o nepřezkoumatelné určení pro jeho nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, do jakého „centra“ jízda žalobcem měla směřovat.

V odůvodnění je sice uvedeno, že směr jízdy směřovat „do centra města Jihlavy“, v tomto směru se však lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25.6.2015, č.j. 9 As 290/2017-53, ve kterém bylo konstatováno, že „*nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí*“. Skutečnost, že směr jízdy žalobce je v odůvodnění blíže specifikován, tak nemá na nepřezkoumatelnost určení směru jízdy ve výroku pro jeho nesrozumitelnost žádný význam.

Rovněž však lze namítnout, že závěr správního orgánu I. stupně o tom, že směr jízdy žalobce směřoval do centra města Jihlavy, nemá v odůvodnění jeho rozhodnutí oporu, neboť v tomto zcela absentují úvahy správního orgánu o tom, proč k takovému závěru došel, zejm. správní orgán neoznačil konkrétní důkazní prostředek, ze kterého při takovém soudu (tedy že směr jízdy žalobce směřoval do centra, resp. do centra města Jihlavy) vycházel. Z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Jelikož žalovaný i tuto vadu aproboval, opět tím způsobil nezákonnost svého rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů též z toho důvodu, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevypořádal s rozporu ve spise ohledně údajného místa spáchání údajného přestupku (odhlédneme-li od skutečnosti, že údaj správní orgán I. stupně mylně vzal za údaj o místě přestupku, ač se jedná o údaj určující měřicí stanoviště).

Z Oznámení přestupku vypsání na místě přestupku se totiž (z mylného pohledu správního orgánu prvního stupně) podává, že k přestupku mělo dojít na ulici Pávovská č. o. 17 v obci Jihlava. Z Oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace se pak podává, že ke spáchání přestupku mělo dojít v Jihlavě na ulici Pávovská 007 (zřejmě Pávovská 7).

Správní orgán prvního stupně pak jako místo přestupku uvedl ve výroku ulici Pávovská u domu „č. 17“ v Jihlavě.

Tento rozpor přitom není marginální, neboť domy na ulici Pávovská s č. o. 7 a 17 jsou od sebe vzdáleny 400 metrů (k tomu srov. obr. níže z webové aplikace dostupné na www.maps.google.com).

Není přitom z odůvodnění rozhodnutí I. stupně zjevné, proč vzal správní orgán za zjištěné, že k přestupku došlo u domu č. o. 17, a nikoli u domu č. o. 7. Z výroku rozhodnutí rovněž není seznatelné, zda se přestupek měl stát před domem č. p. 17, nebo č. o. 17, když správní orgán uvádí toliko č. 17. Opět, s ohledem na odlišné úpravy nejvyšší povolené rychlosti v různých částech obce, takový rozdíl nutně krátí obviněného v právu na obhajobu. Řidič vozidla přitom nemůže vědět, ve kterém momentě jej rychloměr změří, neboť tento v okamžiku změření „neblikne“ (nepoužije blesk), ani jej jinak neupozorní na to, že byl změřen (to je ostatně logické už proto, že žalobce i po změření pokračoval dále v jízdě, aniž by se otočil a pokračoval v jízdě opačným směrem tak, aby nebyl policisty zastaven). Žalobci proto nezbývá, než se omezit na specifikaci místa podanou sdělením obvinění, nebo výrokem rozhodnutí a z této ve své obhajobě vycházet. Pokud pak právní zástupce žalobce při podání žaloby zjistil, že místo nebylo určeno dostatečně určitě, a naopak jeho určení je v rozporu s podklady pro rozhodnutí, je nutné učinit závěr, že žalobce byl v řízení před správním orgánem krácen v právu na obhajobu.

Správní orgán I. stupně se tak nijak nezabýval výše zmíněným rozporem v jednotlivých důkazech ohledně „místa přestupku“, není tedy zjevné, proč vzal správní orgán I. stupně za zjištěné, že místo přestupku bylo u domu č. o. 17, a nikoli u domu č. o. 7, nebo č. p. 17, nebo č. p. 7, což mělo za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost výroku. K tomu odkázal opět na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 – 75.

Žalobce dodal, že existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných důkazů, je však nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84).

Jelikož správní orgán prvního stupně se s rozpory v důkazech ohledně určení místa přestupku přezkoumatelným způsobem nevypořádal, nadto uvedl ve výroku svého rozhodnutí jako místo přestupku místo, které z žádného důkazu ve spise jako místo přestupku nevyplynulo, a takový úkon ani nijak neodůvodnil, způsobil tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Jelikož žalovaný tyto vady aproboval, jeho rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítá, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu s § 79a silničního zákona, tedy zda byla rychlost měřena na úseku určeném policií pro měření rychlosti městskou policií.

Ze spisu přitom na tuto skutečnost (že se jednalo o úsek určený policií) nelze usuzovat, neboť obsahem spisu o tom žádný důkaz není. Předně však v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně zcela absentují jakékoliv úvahy správního orgánu o tom, že se o určený úsek jednalo, protože je dané rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgán prvního stupně rozhodl o vině žalobce z přestupku, ač zůstala pochybnost o tom, zda jediný přímý důkaz, totiž Oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace, je důkazem získaným v souladu s právními předpisy (§ 79a silničního zákona), a tedy důkazem přípustným.

Správní orgán prvního stupně tedy rozhodl dle názoru žalobce na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť okolnost, že městská policie měřila na místě určeném policií, musí být dle názoru žalobce v řízení o přestupku, ve kterém je důkaz takto městskou policií získaný, důkazem jediným, nutně prokazována.

K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, sp. zn. 61 A 1/2012: *„Měření je důkazním prostředkem, který však musí být získán v souladu s právním předpisem, aby mohl být použit k prokázání skutkového děje. Aby mohl soud dospět k závěru, že skutkový děj, tak jak je žalobci kladen za vinu, má oporu ve správním spise, musel by být zjištěn na základě zákonným způsobem provedených důkazů (...). Krajský soud s ohledem na jednoznačnou dikci ust. § 79a silničního zákona považuje shora citované zákonné ustanovení za zcela bezproblémové z hlediska jeho interpretace a následné aplikace ve správním řízení. Již jazykovým výkladem je totiž třeba vyložit, že výhradně znamená výlučně, toliko, pouze za těchto a nikoliv jiných podmínek, tedy jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce obecní policii, aby při výkonu této činnosti plně následovala pokyny Policie ČR, nikoliv je sama jako doporučující stanoviska dále podrobovala vlastní úvaze o vhodnosti jejich použití a dle výsledku takového úsudku jednala. Pokud by se jednalo o doporučující charakter, jednak by byl tento vyjádřen slovy, k tom učenými a jednak by vyvstala otázka vůbec smyslu právního zakotvení takového ustanovení. Doporučující charakter přitom nelze vyčíst ani ze znění konkrétních podmínek, které Policie ČR ve vztahu k Městské policii Chrudim stanovila pro měření rychlosti silničních vozidel v obci Slatiňany.“*

Pokud by byl podkladem rozhodnutí důkaz o tom, že v daném úseku smí městská policie měřit rychlost, musel by žalobce tento zpochybnit a prokázat, že je vadný, nebo např. zfalšovaný, nepravý. Jelikož takový důkaz nebyl podkladem pro rozhodnutí, pak prosté tvrzení žalobce postačí, neboť jej žádný důkaz, na základě kterého správní orgány rozhodovaly, nevyvrací.

K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47: *„Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný (...). Na správních orgánech v daném případě bylo, aby i při pasivitě obviněného opatřily v řízení dostatečně robustní okruh důkazů, které by přestupky, které byly obviněnému kladeny za vinu, jasně a nepochybně prokazovaly. Nabízely se zejména výsledky policistů a spolujezdce obviněného, v nichž by se podrobně osvětlily skutkové detaily jednotlivých částí rozhodného skutkového děje, které měly význam pro posouzení viny stěžovatele.“*

Jelikož žalovaný tuto nezákonnost rozhodnutí, spočívající v nedodržení požadavků § 3 správního řádu, když ve věci zůstala pochybnost o tom, zda provedené měření bylo provedeno v souladu s § 79a silničního zákona, přehlédl, i jeho rozhodnutí je nezákonné.

Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně nepřezkoumatelným způsobem dovedl jeho zavinění ve formě nedbalosti. K tomu žalobce citoval relevantní část jeho rozhodnutí: „Protože se obviněný k zavinění přestupku nijak nevyjádřil, posoudil správní orgán I. stupně míru zavinění v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného, a rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.“

K tomu žalobce namítá, že právně kvalifikační úvahy správního orgánu prvního stupně co do zavinění žalobce jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zavinění, byť ve formě nedbalosti nevědomé, je nezbytné obviněnému z přestupku prokázat.

Pokud chtěl vzít správní orgán I. stupně za zjištěné, že žalobce přestupek spáchal v nedbalosti nevědomé, měl prokázat minimálně to, že žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný skutkovou podstatou přestupku, který je mu kladen za vinu.

Předně lze namítnout, že se správní orgán I. stupně nenamáhal v odůvodnění svého rozhodnutí označit zájem, který měl být údajným přestupkem ohrožen či porušen. Tímto zájmem je dle názoru žalobce zájem společnosti na tom, aby nebyla překračována nejvyšší dovolená rychlost, neboť to, s ohledem na princip omezené důvěry, zvyšuje nebezpečí dopravní nehody.

Aby proto bylo možné žalobce uznat vinného z daného přestupku ve formě nedbalosti nevědomé, bylo nezbytné, aby se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval tím, zda žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že překračuje rychlost, a dále, že tím může ohrozit nebo porušit zájem chráněný předmětnou skutkovou podstatou.

Žádné takové úvahy však správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neučinil. Správní orgán se zde pouze, dle názoru žalobce nepřipadně, odkázal na aplikaci zásady *in dubio pro reo*, a dovedl zavinění ve formě nedbalosti (není přitom zjevné, zda ve formě vědomé či nevědomé).

Žalobce souhlasí se správním orgánem I. stupně v tom, že pokud správní orgán I. stupně nezjistil okolnosti nezbytné k posouzení zavinění žalobce, byl zde prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, nesouhlasí však s výsledkem, který správní orgán z její aplikace dovedl, a totiž jeho zavinění ve formě nedbalosti.

Pokud totiž správní orgán rezignoval na zjištění okolností zavinění, měl s ohledem na citovanou zásadu dovést, že zavinění nebylo dáno, a tedy žalobce zprostit obvinění.

Pokud naopak správní orgán prvního stupně ze zásady *in dubio pro reo* dovedl, že z nedostatku podkladů pro hodnocení zavinění žalobce lze dovést jeho zavinění ve formě nedbalosti (být nevědomé, což ovšem z jeho rozhodnutí nevyplývá), jedná se o závěr chybný a zřejmě též nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť taková úvaha správního orgánu je (s ohledem na pravý význam zásady *in dubio pro reo*) nelogická.

Nelze proto mít za to, že správní orgán prvního stupně žalobci prokázal zavinění, byť ve formě nedbalosti, protože nebyly splněny podmínky pro vydání odsuzujícího rozhodnutí z přestupku, když dle § 3 zákona o přestupcích je jedním z obligatorních znaků přestupku právě zavinění. To však nebylo žalobci přezkoumatelným způsobem prokázáno.

S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* tak měl dle názoru žalobce správní orgán prvního stupně konstatovat, že nelze vyloučit, že žalobce překročil rychlost např. v důsledku vady tachometru, který mu ukazoval nižší než skutečnou rychlost, případně že mu při jízdě z kopce selhaly brzdy, či že měl za to, že není v obci, či že je místní úpravou obecná rychlost v obci zvýšena na 70 km/h, neboť vozidla jedoucí před ním jela právě touto rychlostí.

V opačném případě měl správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč má za to, že žalobce spáchal přestupek zaviněně. To však neučinil a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, neboť nelze z jeho obsahu dovodit, v jaké konkrétní formě nedbalosti byl žalobce uznán vinným z přestupku, a dále v odůvodnění absentují úvahy správního orgánu, které by logicky vedly k závěru, že žalobce přestupek spáchal zaviněně. Konečně je rozhodnutí prvního stupně nezákonné, neboť ač nebylo prokázáno zavinění, správní orgán vynesl odsuzující rozsudek.

Jelikož žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, i jeho rozhodnutí je pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítá, že mu byla vyměřena pokuta v rozporu se zákonem, a to zejména z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně přihlížel jako k přitěžující okolnosti k faktu, že k přestupku mělo dojít v dopoledních hodinách. Tato skutečnost však bez dalšího není přitěžující okolností, neboť nemá na závažnost přestupku žádný vliv, není-li zjištěno, že v dopoledních hodinách je místo přestupku zvláště exponované dalšími účastníky provozu na pozemních komunikacích. Takové úvahy však správní orgán I. stupně v odůvodnění neuvedl. Není proto zjevné, proč skutečnost, že k přestupku mělo dojít v dopoledních hodinách, hodnotil v neprospěch žalobce. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Rovněž má žalobce za to, že taková úvaha by byla nesprávná, neboť v dopoledních hodinách je na ulicích obecně méně chodců než odpoledne, příp. ráno před započítím pracovní doby. Správní orgán I. stupně tedy správně dle názoru žalobce měl ke skutečnosti, že k přestupku mělo dojít v dopoledních hodinách, přihlížet jako k polehčující okolnosti, neboť v dopoledních hodinách obvykle je méně účastníků provozu na pozemních komunikacích, což logicky snižuje i závažnost přestupku spočívajícího v překročení rychlosti.

Jako závažnost zvyšující okolnost, a tedy okolnost přitěžující, správní orgán I. stupně dále hodnotil skutečnost, že k přestupku mělo dojít na frekventované ulici. Žalobce namítá, že taková úvaha je nepřezkoumatelná, neboť z odůvodnění nijak nevyplývá, jak správní orgán došel k závěru, že daná ulice je frekventovaná (a co to vlastně znamená). Pokud měl správní orgán prvního stupně za to, že se jedná o skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti, měl správní orgán postupovat v souladu s rozsudkem NSS ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94: „*Judikatura kasačního soudu tedy požaduje, aby byly účastníkům řízení známy všechny skutečnosti, z nichž bude správní soud ve svém rozhodnutí vycházet. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, lze prostřednictvím dokazování vyvrátit či pozměnit prvotní domněnku správního soudu o obsahu nebo významu skutečnosti známé tomuto soudu z jeho úřední činnosti. Pokud účastník řízení nemůže podle okolností dané věci rozumně předpokládat, že určitá skutečnost známá soudu z úřední činnosti bude tímto soudem použita v jeho rozhodnutí, musí správní soud účastníka o této skutečnosti informovat a poskytnout mu možnost se k ní vyjádřit. Neseznámí-li správní soud účastníka s touto skutečností, upře tím účastníkovi právo vyjádřit se k takovéto skutečnosti, uplatnit odlišná tvrzení a navrhnout provedení důkazů k prokázání svých odlišných tvrzení. Takovýto postup je proto v rozporu ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. ústavním požadavkem, aby rozhodnutí bylo pro účastníky předvídatelné (srov. k těmto ústavněprávním požadavkům spravedlivého*

procesu, vyplývajícím z č. l. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 777/07, ze dne 31. 7. 2008)." Tedy žalobce vyrozumět o tom, že bude vycházet ze stavu, že se jedná o ulici frekventovanou, aby tuto domněnku správního orgánu žalobce měl možnost vyvrátit. K tomu však nedošlo. Takový postup správního orgánu je tak nezákonný, jehož důsledkem je rovněž nezákonné rozhodnutí.

Dále žalobce namítá, že správní orgán I.stupně hodnotil v jeho neprospěch při výměře pokuty též to, že má v evidenční kartě řidiče evidováno devět záznamů a jeho aktuální stav bodového hodnocení je 0 bodů, a zejm., že *„tři záznamy jsou evidovány pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci“*.

K tomu žalobce uvádí, že k takovému hodnocení nebyl správní orgán oprávněn, neboť záznamy v jeho EKŘ již byly zahlazeny, protože k nim nemohl v rámci hodnocení jeho osoby pro účely výměry pokuty přihlížet. To platí též o záznamech týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, které zřejmě správní orgán hodnotil zvlášť žalobci v neprospěch. Konečně skutečnost, že aktuální bodové hodnocení žalobce je 0 bodů měl správní orgán hodnotit jako polehčující okolnost.

K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, čj. 8 As 82/2010 – 55: *„Správní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení.“*

Správní orgán prvního stupně pak na základě předchozích úvah o okolnostech přestupku a osobě řidiče dospěl k závěru, že pokutu je nutno uložit *„uprostřed zákonem stanoveného rozpětí“*. K tomu žalobce namítá, že taková úvaha je nepřezkoumatelná, neboť není zjevné, proč pokutu uloženou právě uprostřed zákonem stanoveného rozpětí považuje správní orgán za přiměřenou vzhledem k závažnosti přestupku a s ohledem na represivní a preventivně výchovný účel řízení o přestupku.

Předně však žalobce namítá, že vyměřená pokuta je nezákonná, neboť správní orgán při její výměře vycházel ze skutečností v řízení neprokázaných (frekventovanost předmětné pozemní komunikace), neodůvodněných (přestupek byl spáchán v dopoledních hodinách; tuto skutečnost nadto měl dle názoru žalobce hodnotit v jeho prospěch), či nepřipustných (správní orgán prvního stupně hodnotil v neprospěch žalobce již zahlazené přestupky). Konečně správní orgán opomenul hodnotit ve prospěch žalobce např. to, že žalobce má aktuálně stav bodového hodnocení 0 bodů.

Správní orgán I. stupně tedy nezjistil žádnou okolnost, která by byla po právu okolností přitěžující (a žádnou takovou okolnost neprokázal). Za takového důkazního stavu měl žalobce nárok na to, aby mu byla vyměřena pokuta na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby.

Jelikož žalovaný takto vyměřenou pokutu aproboval jako souladnou se zákonem, zjevně porušil § 89 odst. 2 správního řádu, protože je i jeho rozhodnutí nezákonné.

Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí I.stupně zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jeho přestupkové věci. Odvolání bylo podáno jako blanketní a odvolatel i přes výzvu k jeho doplnění ve stanovené lhůtě žádné odvolací důvody neuvedl. Za této situace bylo povinností žalovaného přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu v celém rozsahu. Tuto povinnost žalovaný splnil a jelikož nezjistil žádnou skutečnost, která by svědčila o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či předcházejícího řízení, podané blanketní odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Veškeré námitky a tvrzení, která jsou obsahem žaloby, uplatňuje žalobce poprvé až v žalobě, což je jistě jeho právo, ovšem žalovaný na jeho tvrzení a námitky z logických důvodů nemohl v odůvodnění svého rozhodnutí reagovat. Žalovaný má však za to, že žádný z žalobních bodů není důvodný a nadále setrvává na svém přesvědčení, že zde není dán žádný důvod, který by mohl vést k závěru o nezákonném postupu správních orgánů v projednávané věci, dle žalovaného žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Krajský soud v Brně zjistil ze správního spisu pro posouzení věci tyto skutečnosti.

Soud zde na prvním místě uvádí, že pokud jde o žalobce, zůstal po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně i žalovaného naprosto pasivní, ač mu bylo oznámeno zahájení přestupkového řízení a nařízení ústního jednání na den 7.10.2015, žalobce tedy věděl, jaké přestupkové jednání je mu kladeno za vinu, kde k tomuto přestupkovému jednání mělo dojít a věděl, kdy bude přestupkové jednání a kde projednáváno. Žalobce na předvolání k ústnímu jednání nereagoval, tedy nedostavil se, v předvolání k ústnímu jednání byl žalobce ze strany správního orgánu poučen mimo jiné i o tom, že ... *toto poučení je současně výzvou správního orgánu I. stupně obviněnému (případně jeho zmocněnci) k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) při ústním jednání.*

Dále bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí vyšel z podkladů, které jsou součástí spisu Městské policie Jihlava č.j. V2587/2015, a to úřední záznam ze dne 1.7.2015, jehož součástí je Oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace, kdy součástí Oznámení jsou dvě fotografie pořízené jako výstup z měřícího zařízení silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCam výrobního čísla TC 003044, z něhož vyplývá, že ze strany Městské policie Jihlava byla měřena rychlost vozidla tov. zn. VW, rz. ..., místo měření Jihlava, Pávovská ulice 007, GPS s.šířka 49°25'34.62''N GPS z. délka 15°35'57.42''E, naměřena rychlost 68 km/h po odpočtu 65 km/h, rychlostní limit 50 km/h, vzdálenost 157,6 m, řidič vozidla L. V., když k měření došlo 1.7.2015 v 9.35:03 hod. Součástí spisu policie je i Ověřovací list č. 8012-OL-7394-14, datum zkoušky 9.12.2014, platnost je 1 rok, čili do 8.12.2015.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I.stupně rozhodoval na základě shora citovaných podkladů, tedy spisu Městské policie Jihlava, přičemž sám si vyžádal aktuální stav bodového hodnocení řidiče, který je 0 bodů a dále výpis z evidenční karty řidiče L. V., přičemž bylo zjištěno, že od 12.7.1996 do 30.8.2013 se dopustil celkem 9 přestupků v dopravě, přičemž 3 se týkaly překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Poté, kdy správní orgán I.stupně ve věci nařídil jednání a provedl důkaz spisem policie, stavem bodového hodnocení a výpisem z EKŘ žalobce, ve věci pak vydal rozhodnutí

dne 7.10.2015, kdy rozhodl tak, že žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu, spáchaném ve formě zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 1.7.2015 v 09:35 hod. jako řidič motorového vozidla zn. VW, reg. zn. ..., na ulici Pávovská u domu č. 17 v Jihlavě, souřadnice GPS 49°25'32.59''N 15°35'57.19''E ve směru jízdy do centra, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Jihlava o 15 km/h. Hlídkou strážníků Městské policie Jihlava mu byla silničním laserovým rychloměrem zn. LTI 20/20 TruCam naměřena rychlost 68 km/hod. Po odpočtu možné odchylky měřicího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 65 km /hod.

Na základě výše uvedených skutečností se v souladu s ust. 125c odst. 4 písm. f/ zákona o silničním provozu a s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b/ zákona o přestupcích obviněnému ukládá pokuta v částce 2000,- Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení v částce 1000,- Kč.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl důkaz listinou, kterou je přestupkový spis Městské policie Jihlava.

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 1. 7 .2015 vykonávala hlídka strážníků Městské policie Jihlava dohled nad dodržováním nejvyšší dovolené rychlosti v obci Jihlava na ulici Pávovská u domu č. 17. Pomocí silničního laserového rychloměru zn. LTI 20/20 TruCam v.č. TC003044 bylo hlídkou strážníků v čase 09:35:03 hod. zaznamenáno motorové vozidlo zn., jedoucí ve směru do centra města Jihlavy, kterému byla v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod. naměřena rychlost 68 km/hod. Po zjištění přestupku bylo vozidlo hlídkou strážníků zastaveno a na základě předložených dokladů byl jako řidič vozidla ztotožněn obviněný L. V. Při řešení přestupku strážníci správně odečetli možnou odchylku měřicího zařízení a stanovili právní kvalifikaci přestupku. S ohledem na skutečnost, že řidič odmítl přestupek vyřešit na místě v blokovém řízení, sepsali strážníci v souladu se zákonem Oznámení přestupku, kde byla obviněnému dána možnost se k přestupku písemně vyjádřit. Obviněný zde využil svého práva a písemné vyjádření k přestupku odmítl. Oznámení přestupku odmítl podepsat. Na snímku fotodokumentace pořízené silničním laserovým rychloměrem dne 1.7.2015 v 09:35:03 hod. je zachyceno motorové vozidlo zn. ..., jedoucí směrem k měřicímu stanovišti. Záměrný kříž je namířen na měřené vozidlo a naměřená rychlost vozidla 68 km/hod. Na detailních snímcích je zřetelně čitelná registrační značka měřeného vozidla Kopii Ověřovacího listu silničního laserového rychloměru je doložena platná kalibrace měřicího zařízení v době měření, a to od 9.12.2014 do 8.12.2015. Originál Ověřovacího listu je uložen na Městské policii v Jihlavě.

Po důkladném posouzení předložených důkazních prostředků došel správní orgán I. stupně k závěru, že měření proběhlo kalibrovaným přístrojem a v souladu s návodem k obsluze silničního laserového rychloměru zn. LTI 20/20 TruCam. Přestupek je tak spolehlivě zjištěn a prokázán. Obviněný svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterým je stanoveno, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod., a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/hod. Překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 15 km/hod. obviněný naplnil formální znak skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

Materiálním znakem přestupku je porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu společnosti, což je v uvedeném případě bezpečnost a plynulost silničního provozu. Nedodržování a překračování nejvyšší dovolené rychlosti ať již v obci nebo mimo obec, je jedním z hlavních faktorů vzniku dopravních nehod. Stanovení nejvyšší dovolené rychlosti v obci na 50 km/hod. má své opodstatnění především ve vztahu k dětem, chodcům a cyklistům, jejichž účast v silničním provozu lze v obci předpokládat. Toto překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 15 km/hod. nelze tolerovat či bagatelizovat. Materiální znak přestupku považuje správní orgán I. stupně za zcela naplněný.

Dále uvedeno, že dle ust. § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti není úmyslné zavinění vyžadováno. K odpovědnosti za přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti, kdy pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Protože se obviněný k zavinění přestupku nijak nevyjádřil, posoudil správní orgán I. stupně míru zavinění v souladu se zásadou in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného a rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

K uložené sankci se pak v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil tak, že při rozhodování o výši sankce za přestupek, za který se ukládá pokuta od 1500,- do 2500,- Kč, posuzoval správní orgán I. stupně závažnost přestupku v souvislosti s místem a dobou spáchání přestupku, mírou překročení nejvyšší dovolené rychlosti, způsobenými následky a osobou pachatele. Závažnost přestupku zvyšuje skutečnost, že k přestupku došlo v dopoledních hodinách na frekventované ulici v obci, kde obviněný nejvyšší dovolenou rychlost překročil minimálně o 15 km/hod. Osobu pachatele posuzoval správní orgán I. stupně na základě výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 16.9.2015, kde má obviněný v období od 12.7.1996 do 30.8.2013 evidováno celkem 9 záznamů a aktuální stav bodového hodnocení ke dni výpisu 0 bodů. 3 záznamy jsou evidovány pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Z těchto důvodů nelze výpis evidenční karty řidiče posuzovat ve prospěch obviněného. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že ze spisového materiálu nijak nevyplývá, že by při přestupku došlo k omezení či ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Proto po posouzení všech aspektů rozhodl správní orgán I. stupně uložit sankci pokuty uprostřed zákonem stanoveného rozpětí tak, aby dopad sankce na osobu pachatele nebyl v zjevném nepoměru k závažnosti přestupku, ale současně, aby spolu s vyznačením příslušného počtu bodů v systému bodového hodnocení byl splněn represivní a preventivně výchovný účel řízení o přestupku.

Žalobce proti rozhodnutí podal odvolání, odvolání pouze blanketní, tedy opět, i přes výzvu správního orgánu zůstal pasivní.

Žalovaný pak ve věci rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné žalovaný uvedl, že po prostudování spisového materiálu v přestupkové věci obviněného konstatuje, že napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, jsou zcela v souladu s právními předpisy, správní orgán I. stupně jako věcně a místně příslušný správní orgán, na základě oznámení městské policie zahájil proti obviněnému řízení o přestupku, a to v zákonem stanovené lhůtě. Předvolání k ústnímu jednání bylo obviněnému řádně doručeno, obviněný byl o konání ústního jednání informován s dostatečným časovým předstihem. Předvolání obsahovalo veškeré zákonné náležitosti

a potřebná poučení. Ústní jednání se konalo v nařízeném termínu v nepřítomnosti obviněného, kdy podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti byly splněny. Obviněný byl v rámci předvolání k ústnímu jednání v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn, že při ústním jednání bude mít možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a že bude mít možnost se k nim vyjádřit. Napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům ust. §§ 68 a 69 správního řádu a ust. § 77 zákona o přestupcích. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo obviněnému řádně oznámeno.

Co se týče skutkového stavu projednávaného přestupku, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, kdy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Spisový materiál obsahuje dostatečné množství důkazních materiálů, kterým je spáchání projednávaného přestupku obviněným dostatečně zjištěno a prokázáno. Protiprávní jednání obviněného bylo dostatečně zdokumentováno městskou policií, která zajistila fotodokumentaci přestupku, která byla podpořena listinnými důkazy. Veškerý důkazní materiál tvoří ucelený řetězec, kdy jednotlivé důkazy na sebe plynule navazují a nevyskytují se v nich žádné skutečnosti, které by dávaly vzniknout jakýmkoliv pochybnostem k projednávané věci. Hodnocení důkazů je zcela přezkoumatelným způsobem vyjádřeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Sankce byla obviněnému uložena v zákonem stanoveném rozmezí v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f/ zákona o silničním provozu, dle kterého se za projednávaný přestupek uloží pokuta od 1500,- do 2500,- Kč. O povinnosti nahradit náklady řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 79 zákona o přestupcích.

Uvedeno dále, že žalovaný neshledal, že by napadené rozhodnutí, popř. řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy, proto byl nucen dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání obviněného zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Přestože, jak soud již uvedl, žalobce zůstal v průběhu celého řízení naprosto pasivní a soud má zato, že se jedná o jeho „taktizování“ v průběhu správního řízení, má však soud za to, že ze strany žalovaného nebylo důsledně postupováno v souladu s ust. § 89 odst. 2 správní řád, dle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.

Soud má za to, že zatím nebylo důsledně postupováno v souladu s ust. § 3 správní řád, dle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, však zatím dle názoru krajského soudu zjištěn nebyl.

O tom, že přestupkového jednání, překročení dovolené rychlosti o 15 km/hod. ze strany žalobce nebylo zatím rozhodnuto na základě důkazu, které by nevzbuzovaly nejmenší pochybnosti, není pochyb.

Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně i žalovaný měli k dispozici spis Městské policie Jihlava, nicméně z podkladů z tohoto spisu jednoznačně nevyplývá, že o zjištěném stavu věci nemohou být pochybnosti.

Soud na tomto místě uvádí, že nezpochybňuje, že měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem ze strany strážníků městské policie bylo prováděno na ulici Pávovská 17 v Jihlavě dne 1. 7. 2015 v čase 9.35:03 hod. nicméně není zatím najisto postaveno, že toto měření bylo prováděno v souladu s návodem k uvedenému měřicímu zařízení, a protože ve věci nebyli vyslechnuti strážníci městské policie, zejména strážník L. M., který prováděl měření rychlosti uvedeným rychloměrem, nelze zjistit, zda s návodem k obsluze uvedeného rychloměru byl seznámen a v případě, že ano, zda postup měření dle tohoto návodu dodržel. Správní orgány měly k dispozici v podstatě pouze dvě výstupní fotografie z uvedeného měřicího zařízení, z nichž však nevyplývá, zda bylo postupováno ze strany strážníka městské policie v souladu s návodem k obsluze tohoto měřicího zařízení a zda s takovýmto návodem byli vůbec kdy seznámeni. Ve správním spise není ani založeno potvrzení o tom, že by uvedený strážník městské policie, který měření prováděl, absolvoval školení ohledně návodu k obsluze uvedeného měřicího zařízení.

Žalobní námitka žalobce ohledně toho, že zatím nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, je tedy dle názoru soudu důvodná.

Podle § 79a zákona o silničním provozu, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Soud v tomto směru dává za pravdu žalobci, že ve správním spise se nenachází žádný důkaz o tom, že bylo měřeno strážníky městské policie v místech k tomu určených státní policií, přestože tato povinnost vyplývá ze shora citovaného zákonného ustanovení.

Zatím také nebylo prokázáno, že v místech, kde měření rychlosti ze strany městské policie bylo prováděno, byla stanovena nejvyšší zákonná dovolená rychlost 50 km/hod (ve vzdálenosti 157,6 m od měřicího zařízení).

I v tomto směru je třeba dokazování doplnit. K věci by se v tomto směru mohli vyjádřit strážníci městské policie, kteří v uvedený den a hodinu vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v uvedeném místě.

Soud tedy tuto námitku uzavírá tak, že má zato, že zatím nebyl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a proto je třeba dokazování doplnit výsledkem strážníků městské policie, kteří uvedeného dne a v uvedenou hodinu vykonávali činnost nad bezpečnostní a plynulostí silničního provozu na ulici Pávovské v Jihlavě, případně je třeba doložit potvrzení o tom, že strážník, který měření prováděl, byl seznámen s návodem k obsluze uvedeného silničního laserového rychloměru a je třeba také do spisu doložit potvrzení Policie ČR o tom, že pokud jde o ulici Pávovskou, v uvedený den to byla ulice, kde městská policie byla oprávněna provádět měření rychlosti vozidel, tak jak to má na mysli ust. § 79a silničního zákona.

Teprve po doplnění dokazování v uvedeném směru je možno ve věci vydat nové rozhodnutí, z něhož vyplyne, zda žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, nebo zda je na místě řízení o přestupku vůči žalobci zastavit.

Námítky žalobce v tomto směru soud tedy pokládá za námítky důvodné a proto rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zrušil a věc vrací žalovanému se závazným právním názorem, z něhož vyplývá, že dokazování je třeba doplnit v uvedeném směru, tedy ve směru, který uvádí krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku.

Pokud pak jde o ostatní námítky procesního charakteru, soud má zato, že správní orgán I.stupně se žádného pochybení nedopustil, žalobce byl k jednání řádně a včas předvolán, k tomuto se nedostavil a v Oznámení o zahájení správního řízení a v předvolání k ústnímu jednání byl mimo jiné i poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu při ústním jednání.

Toto poučení, což je logické, v sobě zahrnuje i možnost nahlížet do správního spisu a že žalobce této možnosti nevyužil a k podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil, je pouze jeho věcí, a je také pouze věcí samotného žalobce, že k předvolanému jednání se nedostavil a ani před tím se s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil. Poučen však řádně v tomto směru byl.

Soud také nesouhlasí s tím, že by nebylo řádně určeno místo spáchání přestupku, neboť z veškerých podkladů (kromě jednoho – Oznámení o podezření spáchání ze spáchání přestupku) vyplývá, že k přestupkovému jednání mělo dojít dle městské policie v Jihlavě na ulici Pávovská č. 17, pokud jde o jeden podklad, kde je uvedeno Pávovská 007, jedná se dle názoru soudu pouze o chybu v psaní, jinak se všude vyskytuje název ulice Pávovská, č. 17, kde ke zjištění přestupkového jednání žalobce mělo dojít, takže dle názoru soudu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je místo spáchání přestupku ulice Pávovská č. 17 v Jihlavě označeno řádně a pokud je dále uvedeno, že žalobce jel směrem do centra, je tím zcela jednoznačně míněno, že jel do centra města, což označení místa spáchání přestupku zpřesňuje. V tomto směru soud námítku žalobce za důvodnou nepokládá.

Pokud pak jde o uloženou sankci, soud se ztotožňuje se stanoviskem žalobce v tom směru, že uložená sankce, pokud jde o přitěžující a přilehčující okolnosti, nebyla zatím řádně zdůvodněna a pokud je jako přitěžující okolnost uváděno, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci v dopoledních hodinách, bez toho, že by k tomu bylo něco blíže uvedeno, se přezkoumat nedá. Soudu není zřejmé, zda uvedené místo v dopoledních hodinách je nějak více frekventované než v odpoledních hodinách, nebo je to místo, v jehož blízkosti se nachází např. mateřská škola nebo základní škola a kde by byl v určitou dobu větší pohyb dětí nebo co jiného zvyšuje závažnost přestupku, jenž se měl stát v dopoledních hodinách. Soud pak dále uvádí, že dle jeho názoru samozřejmě může být přitěžující okolností to, že od r. 1996 do r. 2013 se žalobce dopustil 9 přestupkových jednání, z toho 3 týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nicméně přitěžující okolností rozhodně není, spíše okolností polehčující, že současný stav bodového hodnocení žalobce je 0.

Soud tuto část odůvodnění rozhodnutí pokládá za nesrozumitelnou, neboť musí dát žalobci za pravdu, že to, že k překročení dovolené rychlosti mělo dojít v dopoledních hodinách bez bližšího zdůvodnění je naprosto nepřezkoumatelné.

Dle názoru soudu k otázce zavinění se správní orgán I. stupně vyjádřil dostatečným způsobem a srozumitelně, pokud však bude najisto postaveno, že k překročení rychlosti ze strany žalobce došlo.

Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného zrušil a to z toho důvodu, že má za to, že zatím nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Věc proto žalovanému vrací k dalšímu řízení, když před vydáním nového rozhodnutí bude třeba skutkový stav doplnit a teprve po jeho doplnění ve věci znovu vydat rozhodnutí ať už v tom směru, jak soud již uvedl, že bude prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, či nikoliv.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto soud zavázal žalovaného nahradit mu vzniklé náklady řízení, a to zaplacený soudní poplatek v částce 3000,- Kč a dále náklady právního zastoupení advokátem za 2 úkony právní pomoci po 3100,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci a seps žaloby) a 2x náhrada hotových výdajů po 300,- Kč dle stejné vyhlášky, celkem tedy 9800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně